

תת"ע 2330/11/16 - מדינת ישראל נגד פתחוב גבריאל

21 פברואר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 2330-11-16 מדינת ישראל נ' גבריאל

דו"ח תעבורה 50151718033

לפני כבוד השופט טל פרי
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
פתחוב גבריאל

ב"כ המאשימה: עו"ד אמסלם

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, לפיה, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא יאחז בטלפון קבוע או נייד ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית.

ע"פ עובדות כתב האישום נהג הנאשם ברכב פרטי מספר רישוי 2759378 ביום 08/03/2016 בשעה 9:35 בכביש מס' 4, ק"מ 105. באותן נסיבות זמן ומקום עשה הנאשם שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית וזאת כאשר הרכב היה בתנועה.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

מטעם התביעה העידה **ע"ת 1** - ספיר רייכמן אשר ערכה את הודעת תשלום קנס **(ת/1)**.

ראיות התביעה

השוטרת שנהגה בניידת סמויה בכביש 4, בנתיב השני מימין, מתוך חמישה נתיבים, במקביל לנאשם שנהג ברכב בנתיב

עמוד 1

החמישי, הבחינה בו כשהוא מחזיק בידו הימנית טלפון נייד בעל מסך שחור בגובה ההגה וידו השמאלית בלבד על גלגל ההגה כאשר פניו מופנות כלפי מסך הטלפון ולא כלפי הכביש.

עוד ציינה השוטרת כי היה בינה לבין הנאשם קשר עין רציף מרגע שזיהתה את ביצוע העבירה ועד עצירת הרכב.

השוטרת ציינה על גבי ת/1 את תגובת הנאשם: "**אני לא נגעתי בטלפון, אני כל הזמן שם אותו כאן (מצביע על דשבורד הרכב), אני לא משתמש אף פעם בטלפון, יש לי ילדים**".

ראיות ההגנה

מנגד, טען הנאשם בישיבת ההקראה, כי "**אני עובד כגנן וכשאני יושב במושב, יש לי גירויים בעור**" בשל סיבה זו, כך טען הנאשם, שלף את ארנקו השחור מהכיס, במהלך הנהיגה.

הנאשם חזר על גרסתו בעדותו הראשית וטען כי "**שלפתי הארנק מהכיס.....שלא יגרד לי, הארנק שחור....**".

הנאשם ציין כי לא הבחין ברכב השוטרת כיון שמדובר ברכב משטרה סמוי.

לטענת הנאשם חלונות הרכב היו נקיים וללא ווילונות או מדבקות, מלבד דלתות הרכב מאחור בהם מודבקות מדבקות, עוד הוסיף כי יום האירוע היה יום בהיר.

יצוין עוד, כי הנאשם לא כפר בעובדה כי במועד האירוע היה בחזקתו טלפון נייד אולם לדבריו הטלפון היה מונח על הדשבורד, במעמד המיועד לטלפון, המקובע עם ברגים.

דין והכרעה

לאחר שמיעת הראיות, החלטתי להעדיף את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה.

הנני נותן אמון מלא בגרסת עדת התביעה שתיארה כי ראתה את הנאשם אוחז במכשיר טלפון בידו הימנית. מדובר בעדות עקבית וברורה.

השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה תוך שהיא מתייחסת לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה נהגה ברכב משטרתי סמוי וציינה כי נסעה במקביל לרכבו של הנאשם תוך יצירת קשר עין ישיר עימו, העדה הבחינה בבירור בביצוע העבירה ובנסיבות ביצועה, כולל האופן בו אוחז הנאשם במכשיר הטלפון ובצבע מסך המכשיר שכן השוטרת רשמה בת/1 כי הבחינה במסך המכשיר אשר הינו שחור. הנאשם הציג את מכשיר הטלפון בבית המשפט, ובית המשפט התרשם כי אכן מדובר במכשיר בעל מסך שחור (עמ' 2 ש' 23 לפר').

תגובתו של הנאשם שתועדה בת/1 מסבכת אותו וקושרת אותו לרכיבי העבירה המיוחסת לו. הנאשם ציין כי אינו עמוד 2

משתמש "אף פעם" בטלפון בזמן הנהיגה, בניגוד להודאתו בבית המשפט שם טען כי בעברו ביצע עבירות מסוג זה למקרה דנן. (עמ' 3 ש' 32 לפר')

לא מצאתי תימוכין לגרסתו של הנאשם, אשר נשמעה לראשונה בבית המשפט, עת ציין כי הוציא מכיסו ארנק שחור, מדובר בגרסה כבושה היות ובזמן שיכול היה למסור אותה מוקדם יותר בפני השוטרת לא עשה כן.

לכבישת עדות יש השלכות לעניין אמיתותה ומהימנותה, ובעניין זה קבע בית המשפט העליון בע"פ 677/84 אמנון דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 033 כי:

"עדות כבושה ערכה מועט אלא אם כן ניתן הסבר מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות עת רבה".

עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

מאידך, גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין, הנאשם לא הביא כל תימוכין לגרסתו שהשוטרת טעתה בראיית הדברים, ולמעשה ראתה אותו אוחז בארנק שחור ולא בטלפון נייד. נוכח הקרבה בין כלי הרכב שלא נסתרה גם על ידי הנאשם, בלא חסם כלשהו או מכשול שיפריע ליכולת של העדה לצפות באופן נהיגתו של הנאשם, לא מצאתי לנכון לקבל את טענתו בדבר שגגה שנפלה אצל השוטרת.

לא הוצגה בפני כל ראיה שיש בה כדי לבסס הנחה כי השוטרת טעתה או לא דיברה אמת. בהעדר טענות של ממש כנגד הגינותה של השוטרת, מהימנותה אינה מוטלת בספק, ובית המשפט יכול לבסס עליה קביעות עובדתיות איתנות (ראה: ע"פ (י-ם) 2416/08 גלבוט נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.10.08)).

תקנה 28 לתקנות התעבורה (להלן "התקנה") קובעת בזו הלשון:

תקנה 28 (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידי או ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם

רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם

(ב) ... לא ישלח או יקרא מסרון (S.M.S);

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

לשון התקנה ברורה וחד משמעית- אסורה **כל אחיזה** של טלפון בזמן נהיגה, ללא כל קשר לשיחה, כלומר אחיזה לכשעצמה בזמן הנהיגה מבססת את יסודות העבירה.

בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.12.10) קבע כבוד השופט מודריק: "**שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוי ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש**".

בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברוננו נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.4.09) קבע כבוד השופט ביתן כי כאשר כותב השוטר שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "**די בכך כדי להרשיע המערער**".

בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.6.13) קבע כבוד השופט סעב: "**מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו**".

סוף דבר

לאחר ששקלתי את הראיות אשר הובאו בפניי, בחנתי את פרוטוקול הדיון ופסיקה הנוגעת לעניין ולאחר ששבתי והזהרתי את עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובע כאמור כי הוכחה אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, כנדרש בפלילים, ואני מרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ז, 21/02/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 4

גזר דין

הנאשם הורשע בביצוע עבירה כמפורט בכתב האישום וזאת לאחר שבתיק נשמעו ראיות.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של עד 3 חודשים, פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי ₪.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו:

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2000, צבר לחובתו 18 הרשעות קודמות. כאשר בעברו, עבירות זהות. יחד עם זאת, הרשעתו האחרונה בגין עבירה שימוש בטלפון הינה משנת 2012.

לאחר שהתחשבתי בטיעוני הצדדים ולאחר ששקלתי את השיקולים השונים, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

קנס

- הנני גוזר על הנאשם קנס בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם תוך 90 ימים.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

ב"כ הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

פסילה על תנאי

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים

וזאת על תנאי למשך 2 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי בלוד.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ז, 21/02/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי , שופט

הוקלד על ידי רות אליהו